

nødvendige midler på en gang til vedkommende udførende organ, dog aldrig for en periode på over fire år. Owen afsluttede med at anbefale en fortsættelse af FNs program for udlån af ledende og administrativt personale til tjenstgøring i udviklingslandenes forvaltning (OPEX) i tiden efter 1. januar 1969.

Under-administrator *Roberto Heurtematte* omtalte programmets omfang og fastslog bl. a., at 39 forstudier vedrørende naturressourcer havde bevirket investeringer til et samlet beløb af næsten 2.000 millioner dollars. Forstudierne havde i alt kostet ca. 45 millioner dollars, hvoraf UNDP havde skaffet de 24. Af de 2.000 millioner dollars, som var investeret, stammede de 800 millioner dollars fra den hjemlige opsparing i de pågældende lande. Han understregede betydningen af oprettelsen af nationale tekniske forskningsinstitutioner. I de seneste år var man blevet stadig mere opmærksom på betydningen af arrangementer med hensyn til perioden efter projektets færdiggørelse. Heurtematte kom i den forbindelse ind på det samarbejde, der var indledt mellem UNDP og en række internationale finansielle institutioner.

Assisterende administrator *Meyer Cohen*, (afdelingen for projektering, virkeliggørelse og programmering) omtalte UNDPs rolle som ledende og rådgivende organ for samtlige FN-organisationer i spørgsmål vedrørende bistand til u-landene. Man måtte søge at styrke de enkelte institutioner samt hele systemets infrastruktur og UNDP tillagde i denne forbindelse arbejdet inden for det rådgivende råd for de FN tilsluttede organisationer stor betydning. UNDPs succes er betinget af, at de deltagende organisationer reviderer deres tankebaner og foretager de nødvendige ændringer i deres struktur. Af modtagerregeringerne kræves, at disse mobiliserer deres menneskelige og finansielle ressourcer og prioriterer deres udviklingsplaner.

Assisterende administrator *Paul-Marc Henry* (afdelingen for projektvirkeliggørelse og programmering) beskæftigede sig med oprettelsen af uddannelsesinstitutioner i u-landene og effektiviseringen af de allerede eksisterende. Nært knyttet hertil var beskæftigelsesproblemet og udviklingen af landbrugsområderne. UNDP tillagde for-

studier indenfor skovbrug og fiskeri stor betydning og stillede mod en verdensomspændende kortlægning af naturressourcer.

Assisterende administrator *Rajendra Coomaraswamy*, (afdelingen for eksterne relationer, vurderinger og beretninger) hæftede sig ved oprettelsen af den særlige afdeling for vurdering og den stigende betydning, man tillægger denne del af UNDPs arbejde. Der gennemføres en lang række projektstudier, og i 1968 indledes det første af en serie landestudier.

Assisterende administrator *Karol Krackiewicz* (afdelingen for administrativ ledelse og budget) beskæftigede sig med ekspertrekruttering og koordinationen i marken. UNDP havde vanskeligt ved selv at gøre noget ved de forsinkelser, som rekrutteringen ofte var forbundet med, det var i første række de udførende organer, der bar ansvaret for rekrutteringen. Manglerne ved selve rekrutteringsprocessen ville kunne afbødes ved, at modtagerregeringerne formulerede projekterne klarere og bedømte kandidaterne mere realistisk, og ved at donorlandene styrkede deres nationale komiteer og forsøgte at skaffe hjemvendte eksperter genansættelse. Udvidet anvendelse af underentreprenører var også en mulighed. UNDPs stedlige repræsentanters koordinerende rolle burde styrkes, dels ved at udbrede kendskabet til dem, dels ved afslutning af bilaterale aftaler mellem UNDP og de forskellige særorganisationer; FAO og UNIDO blev nævnt som eksempler.

Hoffman afrundede sine medarbejders fremstilling med visse mere generelle bemærkninger. Han understregede, at u-landenes problem ikke var mangel på ressourcer, men deres helt utilstrækkelige udnyttelse. Han påpegede betydningen af et udvidet oplysningsarbejde i såvel donor- som modtagerlande om UNDPs virksomhed. De midler, som for øjeblikket stilles til UNDPs rådighed har vist sig utilstrækkelige til at imødekomme u-landenes anmodninger om bistand, og han gentog håbet om, at bidragene måtte nå op på 350 millioner dollars i 1970. Han henviste til, at der i 1967 vil blive brugt ca. 175.000 millioner dollars til oprustning, men kun 7.500 millioner dollars til opbygning af fred. Som afslutning erklærede han, at udformningen af en verdensomspændende udviklingsstrategi var et